

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **F. M.**
státní příslušnost Filipínská republika

zastoupeného Mgr. Petrem Mertou, advokátem
sídlem Jičínská 1346/6, Praha 3

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2021, čj. MV-163897-9/SO-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce je cizinec, který v ČR pobýval na základě zaměstnanecké karty s platností od 27. 1. 2020 do 26. 1. 2022. Od října 2020 pracoval pro společnost ELKOPLAST PARTNERS, s. r. o. Jeho pracovní poměr u tohoto zaměstnavatele skončil okamžitým zrušením ve zkušební době dne 22. 4. 2021. Dne 8. 7. 2021 podal žalobce Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „ministerstvo“), oznámení o změně zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“). Nadále hodlal pracovat na pozici manipulační dělník ve výrobě u zaměstnavatele INDUSTRY STARS, s. r. o., s místem výkonu práce v Křinci. Ministerstvo nicméně v přípisu ze dne 28. 7. 2021 konstatovalo, že po uplynutí lhůty 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední řádně oznámený pracovněprávní vztah, zaniká platnost zaměstnanecké karty a její držitel již není oprávněn oznámit ministerstvu změnu zaměstnavatele (dále též „sdělení ministerstva“). Proti tomuto sdělení se žalobce odvolal.
2. Žalovaná Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců mu věcně za pravdu nedala. Naznala pouze, že podle aktuálního rozsudku Městského soudu v Praze čj. 17 A 102/2020 - 51, mělo ministerstvo vydat ve věci rozhodnutí. Proto sdělení ministerstva doplnila o výrok, jímž řízení o žádosti zastavila podle § 66 odst. 1 písm. f) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť zaniklo právo, jehož se řízení týká (dále též „napadené rozhodnutí“ nebo „odvolací rozhodnutí“). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 21. 12. 2021 žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“).

II. Argumentace žalobce

3. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, neboť je přesvědčen, že v průběhu správního řízení prokázal, že oznámení o změně zaměstnavatele nemohl učinit v zákonem stanovené lhůtě podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců z důvodu objektivních skutečností, které nastaly bez jeho zavinění. Žalobce uvádí, že potvrzení o ukončení pracovního poměru vyžádal od svého bývalého zaměstnavatele již 2. 6. 2021, avšak ten jej i přes opakované urgency žalobci doručil až 29. 6. 2021, tj. po lhůtě 60 dnů od skončení posledního pracovněprávního poměru žalobce. Žalobci tedy v předložení všech zákonem stanovených dokladů pro oznámení změny zaměstnavatele prokazatelně bránila překážka, resp. závažné důvody, které nastaly nezávisle na jeho vůli, k čemuž žalovaná chybně nepřihlédla.
4. Žalovaná (stejně jako správní orgán prvního stupně) podle žalobce dále pochybila tím, že se nevyjádřila ke všem podkladům, které žalobce v rámci správního řízení doložil, a to zejména k průvodnímu dopisu žalobce včetně přiložených dokumentů – ten měla chápat jako žádost o prominutí lhůty zmeškání úkonu. Žalovaná se rovněž dostatečným způsobem nevyjádřila k návrhu žalobce na vydání předběžného opatření, když se k obsáhlému odůvodnění žalobce vyjádřila toliko jedinou větou konstatující, že pro vydání předběžného opatření nebyly dány důvody. Dalším argumentem pro zrušení napadaného rozhodnutí je dle žalobní argumentace také skutečnost, že žalovaná s odkazem na pozdní předložení oznámení o změně zaměstnavatele nepřistoupila k posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného

života žalobce, aniž by vzala v potaz, že k opožděnému podání vedly důvody nezávislé na jeho vůli.

5. Žalovaná se před samotným vydáním napadeného rozhodnutí rovněž dopustila několika vad řízení, z nichž každá je podle žalobce samostatně způsobilá založit nezákonnost napadeného rozhodnutí; žalovaná rozhodla v rozporu se zásadou legitimního očekávání, jelikož žalobci neposkytla možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, dále jej zbavila možnosti podat odvolání, žalovaná rovněž řádným způsobem (v listinné podobě do vlastních rukou) nedoručila žalobci prvostupňové rozhodnutí, neboť to mu bylo zasláno datovou schránkou, ačkoli ji žalobce nemá zřízenou.

III. Argumentace žalované

6. Žalovaná navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout, přičemž plně odkazuje na napadené rozhodnutí. Žalovaná při vydání napadeného rozhodnutí postupovala v souladu s právními předpisy, neboť v průběhu správního řízení zaměstnanecká karta žalobce zanikla uplynutím doby podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a tedy žalobce nebyl oprávněn oznámit změnu zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 téhož zákona.

IV. Řízení před krajským soudem

7. Se žalobou spojil žalobce návrh, aby jí soud přiznal odkladný účinek. Svůj návrh odůvodnil tím, že v důsledku rozhodnutí pozbyl oprávnění k výkonu práce i k pobytu na území ČR. Bude-li muset ČR opustit, nebude se moci účastnit soudního řízení ani se z ekonomických důvodů nebude již schopen do ČR vrátit, a to ani v případě úspěchu své žaloby. Soud žalobě odkladný účinek přiznal usnesením ze dne 13. 1. 2022, čj. 30 A 152/2021 - 45. V něm soud vyložil, že dokud odkladný účinek trvá, není ve věci splnění podmínek pro oznámení o změně zaměstnavatele pravomocně rozhodnuto a je nutno vycházet z toho, že tyto podmínky splněny jsou, že cizinec změnu zaměstnavatele řádně oznámil a je oprávněn u nového zaměstnavatele pracovat a platnost jeho zaměstnanecké karty v důsledku marného uplynutí lhůty pro oznámení změny zaměstnavatele nezanikla (§ 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců).
8. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

V. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba **není důvodná**.
10. Krajský soud nejprve uvádí, že cizinců, kteří se ocitli ve stejné situaci jako žalobce, bylo více, přičemž tři z nich podali proti rozhodnutí žalované ke Krajskému soudu v Brně žalobu s obdobnou argumentací, ostatně byli zastoupeni týmž advokátem. O jedné z těchto žalob již zdejší soud rozhodl rozsudkem ze dne 2. 2. 2023, čj. 62 A 115/2021 - 73 (a Nejvyšší správní soud již toto rozhodnutí potvrdil svým rozsudkem ze dne 22. 3. 2023, čj. 2 Azs 39/2023 - 28). Protože skutkové okolnosti jsou zde prakticky totožné a protože nyní rozhodující třicátý senát krajského soudu se s argumentací šedesátého druhého senátu obsaženou v citovaném rozsudku beze zbytku ztotožnil, pouze ji níže v bodech 11 - 26 zopakuje (jen s formulačním upřesněním v bodě 24), aniž by měl potřebu k ní v tomto případě cokoliv dodávat.

11. Namítá-li žalobce nepřezkoumatelnost prvostupňového i druhostupňového rozhodnutí zejména proto, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly se všemi uplatněnými námitkami a nezohlednily veškeré podklady rozhodnutí, pak zdejší soud je naopak toho názoru, že kontext prvostupňového a napadeného rozhodnutí, z podstatné části přebírajícího pohled prvostupňového správního orgánu (byť se změnou výroku), především poskytuje zcela srozumitelné vyjádření nosného důvodu, který k zastavení správního řízení vedl, i zcela srozumitelné vyjádření pohledu žalované na podstatu argumentace žalobce. Dílčí námitka vztahující se k neúplnému posouzení všech podkladů rozhodnutí je součástí většího celku argumentace týkající se posouzení obsahu přípisu žalobce, který má obsahovat žádost o prominutí zmeškání úkonu ve smyslu § 41 správního řádu. S argumenty ohledně prominutí zmeškání úkonu se ovšem žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně podrobně a věcně vypořádala (str. 9), nereagovala-li přitom žalovaná na každé žalobcovo dílčí tvrzení, pak povinnost orgánů veřejné moci (včetně žalované) jednotlivá rozhodnutí řádně odůvodnit jistě nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku; naopak zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány nosné (základní) námitky účastníka řízení (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13), případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, postačují i odpovědi implicitní (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011 - 72). Nevypořádání se dílčími námitkami nemůže bez dalšího založit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť z kontextu celého odůvodnění je patrné, že proti tvrzením žalobce žalovaná postavila jasný a ucelený právní názor, který jako celek z hlediska požadavku na přezkoumatelnost ob stojí. Z argumentace žalobce v průběhu správního řízení a z odůvodnění napadeného rozhodnutí podle zdejšího soudu jasně plyne, že na otázku zániku práva, jehož se správní řízení týkalo, hledí žalobce a žalovaná odlišně, jasné jsou přitom i důvody pohledu žalované.
12. Napadené rozhodnutí tedy deficitem přezkoumatelnosti v rozsahu žalobcovy argumentace netrpí. Zdejší soud neshledal ani jiné důvody nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
13. Pokud jde o zákonnost (věcnou správnost) napadeného rozhodnutí, klíčovou otázkou je, zda žalovaná postupovala správně (zákonně), dospěla-li k závěru, že zaměstnanecká karta žalobce zanikla, neboť žalobce přistoupil k oznámení o změně zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty „až“ 8. 7. 2021, ačkoli doba 60 dnů podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců uplynula „už“ 21. 6. 2021, což znamená, že v době podání oznámení již žalobce nebyl oprávněn změnu podle § 42g odst. 7 téhož zákona oznámit. Spornou otázkou mezi žalobcem a žalovanou přitom není samotná včasnost učiněného oznámení o změně zaměstnavatele, neboť z jeho opožděného podání vychází i sám žalobce (především body 24. – 25. a 28. – 30. žaloby). Spor je o to, zda žalobci v časném učinění oznámení bránily objektivní důvody nezávislé na jeho vůli, na jejichž základě mu mělo být zmeškání tohoto úkonu dle § 41 správního řádu žalovanou prominuto.
14. Z obsahu spisu plyne, že žalobce oznámil správnímu orgánu prvního stupně změnu zaměstnavatele ve smyslu § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců 8. 7. 2021 a jako přílohu tohoto podání doložil mj. nově uzavřenou pracovní smlouvu ze 7. 7. 2021 se zaměstnavatelem INDUSTRY STARS, s.r.o., a potvrzení o okamžitém zrušení pracovního poměru z 22. 4. 2021 vystavené zaměstnavatelem ELKOPLAST PARTNERS,

s.r.o. (bývalým zaměstnavatelem). Správní orgán prvního stupně v návaznosti na učiněné oznámení konstatoval, že pracovněprávní vztah žalobce skončil 22. 4. 2021, tedy 76 dnů před doručením oznámení, z čehož vyplývá, že zaměstnanecká karta žalobce již podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zanikla, neboť zákonem stanovená šedesátidenní doba uplynula 21. 6. 2021.

15. Namítá-li žalobce, že mu v doložení potvrzení o ukončení pracovního poměru bránil nedostatek součinnosti ze strany jeho bývalého zaměstnavatele, když ten mu potvrzení zaslal až 29. 6. 2021, ačkoli jej žalobce k tomu vyzval poprvé již 2. 6. 2021 (a poté jej několikrát urgoval), pak zdejší soud může po skutkové stránce dát žalobci za pravdu, že tento (rozhodující) dokument si žalobce marně vyžádal v dostatečném předstihu před uplynutím šedesátidenní doby od skončení posledního pracovněprávního vztahu; odpovídá to skutkovým zjištěním plynoucím ze záznamu e-mailové komunikace jeho právního zástupce s bývalým zaměstnavatelem, která byla připojena k oznámení.
16. Podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců je držitel zaměstnanecké karty povinen oznámit Ministerstvu vnitra změnu zaměstnavatele nejméně 30 dnů před takovou změnou, přičemž k oznámení není oprávněn po uplynutí doby uvedené v § 63 odst. 1 téhož zákona. Podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) nebo podle § 42g odst. 7 až 10 zákona o pobytu cizinců. Podle § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nepoužije, jestliže cizinec před uplynutím doby uvedené v § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců učiní oznámení podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců nebo podá žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem. Podle § 41 odst. 4 správního řádu správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že mu v jeho učinění bránily závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.
17. Zaměstnanecký poměr žalobce skončil 22. 4. 2021, oznámení o změně zaměstnavatele bylo následně podáno až po uplynutí doby uvedené v § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť k němu došlo 8. 7. 2021, přičemž zákonem stanovená šedesátidenní doba uběhla 21. 6. 2021. Žalobce do 21. 6. 2021 neučinil oznámení podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců ani nepodal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem. Dospěla-li za tohoto stavu žalovaná k závěru, že žalobci 21. 6. 2021 zaměstnanecká karta zanikla, neboť žalobce do tohoto data neučinil vůči správním orgánům žádné kroky, které by vůči němu odůvodňovaly jiný postup, zdejší soud s ní souhlasí. Zánikem zaměstnanecké karty zároveň došlo k zániku práva, které opravňuje jejího držitele k oznámení změny zaměstnavatele, neboť oznámení může učinit pouze osoba, která je držitelem platné zaměstnanecké karty. To lze jasně dovodit již ze samotné dikce § 42g odst. 7 věty třetí zákona o pobytu cizinců, která implikuje, že zákon podání oznámení o změně zaměstnavatele po uplynutí doby 60 dnů od skončení posledního pracovního poměru vůbec neumožňuje (srov. také rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 4. 2018, čj. 30 A 98/2017 - 50). Zánik zaměstnanecké karty ústící v zánik práva, které opravňuje jejího držitele k oznámení změny zaměstnavatele, může-li oznámení učinit pouze osoba, která je držitelem platné zaměstnanecké karty, odůvodňuje zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu.
18. Dovolává-li se žalobce své žádosti o prominutí zmeškání úkonu, pak podle § 41 odst. 2 správního řádu je třeba o prominutí zmeškání úkonu požádat do 15 dnů ode dne pominutí překážky, která podateli bránila v jeho učinění, přičemž je nutné se žádostí spojit

i zmeškaný úkon. Bránily-li podle žalobce v učinění úkonu (oznámení) skutečnosti nezávislé na jeho vůli, pak pro odpovídající procesní vyústění takového žalobcova přesvědčení (byť i důvodného) spočívalo na žalobci jednak důkazní břemeno ohledně prokázání takových skutečností, nadto měl povinnost žádost o prominutí zmeškání úkonu podat. Dne 8. 7. 2021 žalobce předložil správnímu orgánu prvního stupně potvrzení o ukončení pracovního poměru, ve kterém specifikuje nemožnost doložit zákonem požadované doklady dříve, současně předložil záznam e-mailové komunikace mezi jeho právním zástupcem a bývalým zaměstnavatelem. Argumentuje-li žalobce v tom směru, že tímto vysvětlením překážek, které mu ve včasném podání oznámení bránily, správní orgán prvního stupně rovněž požádal o prominutí lhůty zmeškání tohoto úkonu podle § 41 odst. 2 správního řádu, pak obsahem podání žalobce adresovaného správnímu orgánu prvního stupně je následující text: „[...] K žádosti o změnu přikládám dokumenty, které jsem v originále s podpisem obdržel až na výzvu právního zástupce od společnosti ELKOPLAST. Originál výpovědi není dostupný, přikládám proto potvrzení při změně zaměstnání – zápočtový list – viz přiložené zdůvodnění společnosti ELKOPLAST. O předání ukončení jsem žádal několikrát, společnost ELKOPLAST na ně však nereagovala. [...]“. Žádost o prominutí zmeškání úkonu (podání oznámení) z tohoto textu nevyplývá – a to ani formálně, ani materiálně. Podle § 37 odst. 1 správního řádu se podání posuzuje podle skutečného obsahu bez ohledu na to, jak je označeno, avšak ani pravidlo podávané z § 37 odst. 1 správního řádu neznamená, že by správní orgán měl (mohl) za odesílatele podání výlučně sám dovozovat veškerá v úvahu přicházející procesní vyústění skutečností, s nimiž odesílatel podání správní orgán seznamuje. S povinností správních orgánů podle § 37 odst. 1 správního řádu není spojena povinnost správních orgánů přesahovat obsahem podání ohraničený rámec; při posuzování podání totiž správní orgán musí vycházet pouze z toho, co je v něm skutečně obsaženo. Z pouhého konstatování důvodů, pro které žalobce údajně nebyl schopen potvrzení o ukončení pracovního poměru doložit dříve, nelze dovozovat, že tím současně (automaticky) došlo k podání žádosti o prominutí zmeškání úkonu. Nebylo-li tedy zmeškání lhůty prominuto, resp. nebylo-li o prominutí zmeškání rozhodováno, pak o vadu řízení nejde.

19. Nadto i kdyby – ovšem při zcela extrémní míře příznivosti pohledu na obsah žalobcova podání, jež podle přesvědčení zdejšího soudu v posuzované věci namíste není – zdejší soud dovozoval, že žalobce žádost ve smyslu § 41 odst. 2 správního řádu podat zamýšlel, pak obsah jeho podání existenci žádných závažných důvodů, které by nastaly bez žalobcova zavinění, neosvědčuje. Z vyjádření bývalého zaměstnavatele z 23. 6. 2021 je patrné, že ten s žalobcem okamžitě ukončil pracovní poměr, protože žalobce bez udání důvodu nepřišel do práce a byl nadále nekontaktní, přitom bývalý zaměstnavatel se snažil žalobci písemnosti související s ukončením pracovního poměru doručovat na jemu známou adresu, avšak bezvýsledně. Navíc k ukončení pracovního poměru u bývalého zaměstnavatele došlo 22. 4. 2021, avšak žalobce o potvrzení o jeho ukončení žádal bývalého zaměstnavatele až 2. 6. 2021, tj. 41 dnů ode dne jeho ukončení, aniž by přinášel jakoukoli legendu o tom, proč si potvrzení nevyžádal dříve a z jakého důvodu si písemné vyhotovení tohoto dokumentu nepřevzal bezprostředně po ukončení pracovněprávního vztahu, ačkoli se mu jej bývalý zaměstnavatel podle svého vyjádření snažil doručit.
20. Namítá-li dále žalobce, že žalovaná postupovala nezákonně tím, že se odmítla zabývat posouzením přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, je třeba i na tuto otázku nahlížet optikou shora dovozeného závěru

o existenci důvodů pro zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu. Z ustálené rozhodovací praxe plyne povinnost zkoumat dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pouze tehdy, jestliže to zákon o pobytu cizinců výslovně předpokládá nebo ve výjimečných případech dovozených judikaturou (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2020, čj. 10 Azs 17/2020 - 32), přitom v nyní posuzované věci žádný z těchto předpokladů naplněn není. Pravidlo podávané z § 42g odst. 7 věty třetí zákona o pobytu cizinců přitom implikuje, že (tento ani žádný jiný) zákon podání oznámení o změně zaměstnavatele po uplynutí doby 60 dnů od skončení posledního pracovního poměru nepředpokládá ani neumožňuje, pročez oznámení podané po této lhůtě je podáním opožděným, o němž není věcně rozhodováno (řízení je zastaveno). Nebyly-li tedy splněny podmínky věcného projednání žádosti, nebylo namístě ani zkoumání dopadů napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Takový postup nadto nejví ve vztahu k žalobci ani žádné znaky obecnější nespravedlnosti, neboť důsledky napadeného rozhodnutí (zkráceně řečeno povinnost v důsledku zániku pobytového oprávnění, které se v tomto případě odvozuje od platnosti zaměstnanecké karty, vycestovat z území České republiky) především nemohou významně (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č.j. 10 Azs 256/2019 - 39) zasahovat do rodinného života žalobce za situace, kdy žalobce na území České republiky žádnou rodinu nemá (neboť ji zde mít ani nemůže, tvrdí-li, že mzdu vydělanou na území České republiky zasílá své rodině ve Filipínské republice).

21. Tvrdí-li pak žalobce, že žalovaná pochybila, když se k obsáhlému návrhu na vydání předběžného opatření vyjádřila v napadeném rozhodnutí toliko jedinou větou konstatující, že pro jeho vydání nebyly shledány důvody, a nerozhodla o něm samostatným (náležitě odůvodněným) rozhodnutím, pak především tato skutečnost v žádném ohledu nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, jímž bylo řízení zastaveno. Nadto žalovaná již před vydáním rozhodnutí, v rámci potvrzení o podání odvolání z 5. 11. 2021, žalobci sdělila, že odvolání proti napadenému rozhodnutí má odkladný účinek, tedy nenastává jeho právní moc, vykonatelnost ani jiné právní účinky s tímto spojené, podle § 85 odst. 1 správního řádu.
22. K namítanému zbavení možnosti žalobce podat odvolání zdejší soud především vychází z toho, že správní orgán prvního stupně žalobce poučil o nemožnosti podat odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (sdělení). Takové poučení bylo nesprávné. Podal-li žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí žalobu, ta byla usnesením zdejšího soudu ze dne 23. 9. 2021, čj. 29 A 117/2021 - 24, odmítnuta a věc byla postoupena žalované. Ta na základě tohoto usnesení, vycházejíc z § 83 odst. 2 správního řádu, se věcí zabývala v odvolacím řízení (a žalobce byl o tom srozumitelně zpraven potvrzením o podání odvolání z 5. 11. 2021, včetně informace o tom, že žalovaná považuje odvolání za včasné). Žalobce tedy na pořadu instancí – i přes nesprávné poučení o opravném prostředku, jež bylo obsaženo v prvostupňovém rozhodnutí – nikterak zkrácen nebyl.
23. Tvzení žalobce ohledně nesprávného doručování prvostupňového rozhodnutí je v rozporu s obsahem správního spisu, neboť jeho součástí je doručenko vztahující se k doručování prvostupňového rozhodnutí, z jejíhož obsahu plyne, že písemnost (prvostupňové rozhodnutí) byla připravena u poskytovatele poštovních služeb k vyzvednutí 2. 8. 2021 a žalobce si ji osobně převzal dne 4. 8. 2021, což stvrdil svým podpisem. Poštovní doručenko byla sice veřejnou listinou pouze do 1. 7. 2000, kdy byl

poštovní řád zrušen zákonem č. 29/2000 Sb., o poštovních službách, zatímco nyní je pro účely správního řízení považována za listinu soukromou, avšak přestože nemá náležitosti veřejné listiny, má i tak důkazní váhu, přitom k tomu, aby správní orgán důkazní břemeno ohledně doručování písemností za okolností podávaných z doručenky neunesl, je třeba, aby údaje zachycené v doručence byly zpochybněny (znevěrohodněny) představením jiné srovnatelně pravděpodobné verze reality (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2006, čj. 2 Afs 158/2005 - 82, a ze dne 31. 3. 2010, čj. 9 As 65/2009 - 61). V nyní posuzované věci však žalobce jinou srovnatelně pravděpodobnou verzi reality, jež by konkurovala údajům zachyceným na doručence, nepřináší (žalobce toliko tvrdí, že mu prvostupňové rozhodnutí v rozporu s § 19 odst. 5 ve spojení s § 72 odst. 1 správního řádu nebylo doručeno do vlastních rukou). Ostatně z děje navazujícího na doručování prvostupňového rozhodnutí (především z podání žaloby, jež byla následně usnesením zdejšího soudu ze dne 23. 9. 2021, čj. 29 A 117/2021 - 24, odmítnuta a věc byla postoupena žalované) taktéž jasně plyne, že prvostupňové rozhodnutí se do sféry žalobce dostalo.

24. S ohledem na formu doručování prvostupňového rozhodnutí (na podobu doručované písemnosti) nemůže být důvodný ani žalobcův argument, že prvostupňové rozhodnutí nebylo opatřeno náležitostmi stanovenými v § 69 odst. 1 správního řádu. Prvostupňové rozhodnutí totiž nebylo doručováno elektronicky prostřednictvím datové schránky, jak nesprávně uvedla žalovaná v napadeném rozhodnutí, nýbrž v listinné podobě do vlastních rukou žalobce prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, pročež nemělo obsahovat elektronický podpis oprávněné úřední osoby. Sdělení ministerstva, jež prochází správním spisem, je opatřeno fyzickým podpisem oprávněné osoby. Jelikož ministerstvo zjevně mělo za to, že se o správní rozhodnutí nejedná, odpovídá požadavkům vyplývajícím z § 69 odst. 1 správního řádu až odvolací rozhodnutí žalovaného (jímž byl do sdělení ministerstva doplněn náležitý výrok o zastavení řízení), tj. toto rozhodnutí je opatřeno otiskem úředního razítka i podpisem oprávněné osoby.
25. Tvrdí-li pak žalobce, že mu bylo ze strany správních orgánů upřeno jeho právo seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim podle § 36 odst. 3 správního řádu, pak ani v tomto ohledu není žaloba důvodná. Správním spisem sice vskutku neprochází žádná výzva k uplatnění práv ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu ani doklad, že by těchto práv žalobce využil, avšak bylo-li řízení zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu, pak žalovaná ve věci samé (meritorně) nerozhodovala. Nerozhodovala-li žalovaná rozhodnutím ve věci samé, pak fakticky tu žádné podklady meritorního rozhodnutí, o které by se napadené rozhodnutí opíralo, nebyly (srov. obdobně například rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 19. 8. 2015, čj. 11 A 64/2013 - 50, a ze dne 17. 6. 2013, čj. 5 Ca 252/2009 - 42), nadto závěr, že zaměstnanecká karta žalobce zanikla, neboť žalobce přistoupil k oznámení o změně zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty 8. 7. 2021, ačkoli tak měl učinit do 21. 6. 2021, což předurčilo závěr o zániku práva, jehož se řízení týká, byl učiněn na základě skutečností, jež žalobci byly od počátku řízení známy. Na právech podle § 36 odst. 3 správního řádu tudíž žalobce neutrpěl.
26. Žádný ze žalobních bodů, jak byly v žalobě uplatněny, tedy zdejší soud nepokládá za důvodný a nad jejich rámec nelze ve vztahu k napadenému rozhodnutí dovodit ani žádný nedostatek, který by vyvolával vadu, k níž by musel zdejší soud přihlédnout

z úřední povinnosti. Proto zdejší soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI. Náklady řízení

27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. 3. 2023

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu